

Odvolanie podané 1. marca 2010: Solvay SA proti rozsudku Všeobecného súdu (šiestej komory) zo 17. decembra 2009 vo veci T-58/01, Solvay/Komisia

(Vec C-110/10 P)

(2010/C 161/22)

Jazyk konania: francúzština

Účastníci konania

Odvolaateľka: Solvay SA (v zastúpení: P.-A. Foriers, R. Jafferalli, F. Louis, A. Vallery, advokáti)

Ďalší účastník konania: Európska komisia

Návrhy odvolaateľky

- spojiť predmetné konanie s konaním o odvolaní, ktoré odvolaateľka podala proti rozsudku Všeobecného súdu zo 17. decembra 2009 vo veci T-57/01,
- zrušiť rozsudok vyhlásený 17. decembra 2009,
- následne opätovne preskúmať žalobu v rozsahu, v akom bola zamietnutá a zrušiť v celom rozsahu rozhodnutie Komisie z 13. decembra 2000,
- zrušiť pokutu vo výške 2,25 milióna eur alebo v prípade nemožnosti jej zrušenia, podstatne znížiť jej výšku z titulu náhrady závažnej škody spôsobenej odvolaateľke z dôvodu mimoriadnej dĺžky konania,
- zaviazat Komisiu na náhradu trov odvolacieho konania, ako aj trov konania pred Všeobecným súdom.

Odvolicie dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojho odvolania uvádza odvolaateľka tri žalobné dôvody.

Odvolaateľka vo svojom prvom odvolacom dôvode, ktorý pozostáva z piatich častí, poukazuje na porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Spoločnosť Solvay Všeobecnému súdu vytýka najmä to, že celkovo neposúdil lehotu tak, aby zahŕňala jednak fázu administratívneho, ako aj fázu súdneho konania (prvá časť), nezohľadnil dĺžku konania na Všeobecnom súde (druhá časť), podmienil sankciu za prekročenie primeranej lehoty dokázaním konkrétneho porušenia jej práva na obhajobu, zatiaľ čo tieto dve zásady sú navzájom nezávislé a rozdielne (tretia časť), rozhodol, že k takému porušeniu v

prejednávanej veci nedošlo (štvrtá časť) a skreslil skutkový stav tým, že sa domnieval, že odvolaateľka subsidiárne nepožiadala o zníženie pokuty z dôvodu prekročenia primeranej lehoty (piata časť), zatiaľ čo z tohto dôvodu výslovne žiadala zrušiť alebo v každom prípade znížiť pokutu.

Odvolaateľka vo svojom druhom odvolacom dôvode, ktorý pozostáva z piatich častí, poukazuje na to, že Všeobecný súd porušil právo na obhajobu tým, že jej uložil povinnosť, aby preukázala, že spisový materiál, ktorý Komisia stratila, mohol poslúžiť na účely jej obhajoby (prvá časť). Ex offio sa však bez predbežného preskúmania spisu nevytlúčilo, že predmetné dokumenty mohli ovplyvniť rozhodnutie Komisie (druhá a tretia časť). Všeobecnému súdu ďalej vytýka, že v napadnutom rozsudku rozhodol, že nepreukázala, že by stratený spisový materiál mohol poslúžiť na účely jej obhajoby z dôvodu, že pred Všeobecným súdom neuviedla žalobný dôvod spochybňujúci existenciu dohody, čo by mohla urobiť aj bez prístupu k spisu, zatiaľ čo odvolaateľka tento žalobný dôvod sformulovala pred Komisiou a obsah týchto stratených dokumentov už nie je možné určiť (štvrtá časť). Napokon Všeobecnému súdu vytýka, že neprejavil žiadny záujem o stratený spisový materiál z dôvodu, že už skôr zamietol vecný dôvod, ktorý odvolaateľka sformulovala v súvislosti s neexistenciou účinku na obchod medzi členskými štátmi, zatiaľ čo nepoznal obsah strateného spisového materiálu, a preto nemohol vylúčiť, že tento spisový materiál by odvolaateľke umožnil, aby sformulovala doplnujúce tvrdenia, ba dokonca celkom nové žalobné dôvody tak vo veci samej, ako aj v súvislosti s výškou pokuty alebo riadnym priebehom konania (piata časť).

Vo svojom treťom odvolacom dôvode odvolaateľka poukazuje na porušenie jej práva byť vypočutá po tom, ako Všeobecný súd zrušil prvé rozhodnutie, ktorým jej bola uložená pokuta, a predtým, ako Komisia prijala napadnuté rozhodnutie. Napadnutý rozsudok však nezodpovedá jej žalobe o neplatnosť a odmietla sa v ňom priznať povinnosť Komisie vypočúť dotknutý podnik, keď Všeobecný súd konštatoval v skoršom rozsudku procesné pochybenie, ktoré sa dotklo prípravných opatrení.

Odvolanie podané 8. marca 2010: Európska komisia proti rozsudku Všeobecného súdu (tretia komora) z 15. decembra 2009 vo veci T-156/04, Électricité de France (EDF)/Komisia

(Vec C-124/10 P)

(2010/C 161/23)

Jazyk konania: francúzština

Účastníci konania

Odvolaateľka: Európska komisia (v zastúpení: E. Gippini Fournier, B. Stromsky a D. Grespan, splnomocnení zástupcovia)

Ďalší účastníci konania: Électricité de France (EDF), Francúzska republika, Iberdrola SA

Návrhy odvolateľky

— zrušiť rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie (tretia komora) z 15. decembra 2009, doručené Komisii 16. decembra 2009, vo veci T-156/04, EDF/Komisia, v rozsahu, v akom tento rozsudok:

— zrušil články 3 a 4 rozhodnutia Komisie (K 2003/4637) zo 16. decembra 2003, týkajúceho sa opatrení v súvislosti s pomocou poskytnutou v prospech EDF a odvetvia elektrického a plynárenského priemyslu (C 68/2002, N 504/2003 a C 25/2003),

— zaviazal Komisiu na náhradu jej vlastných trov konania, ako aj trov konania Électricité de France (EDF),

— vrátiť vec späť Všeobecnému súdu na nové preskúmanie,

— rozhodnúť o trovách tohto konania.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Európska komisia na podporu svojho odvolania uvádza dva odvolacie dôvody.

Svojím prvým odvolacím dôvodom tvrdí, že Všeobecný súd skreslil okolnosti, ktoré predchádzali sporu. V rozpore s tým čo uvádza napadnutý rozsudok, Francúzska republika totiž neuskutočnila konverziu daňovej pohľadávky na základné imanie, ale len udelila EDF pomoc vo forme oslobodenia od dane z príjmov právnických osôb. Rekapitalizácia EDF v rámci nej nebola zrušeným rozhodnutím chápaná ako štátna pomoc, keďže len jej daňový vplyv bol takto Komisiou kvalifikovaný.

Svojím druhým odvolacím dôvodom, ktorý zahŕňa štyri časti, žalobkyňa tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď považoval konanie francúzskej vlády v predmetnej veci za konanie obozretného súkromného investora v trhovom hospodárstve.

Po prvé žalobkyňa spochybňuje posúdenie Všeobecného súdu spočívajúce v tom, že rozdiel medzi štátom akcionárom a štátom vykonávajúcim verejnú moc závisí najmä od cieľa, ktorý štát sleduje — v predmetnej veci rekapitalizácia EDF — a nie od objektívnych a overiteľných skutočností. Na jednej strane Súdny dvor totiž opätovne pripomenul, že článok 87 ods. 1 ES nerozlišuje podľa príčin a cieľov štátnych zásahov. Na druhej strane kritérium spočívajúce na úmysle štátu je zvlášť nevhodné na posúdenie existencie štátnej pomoci, lebo toto kritérium je svojou povahou subjektívne a vyžaduje výklad.

Po druhé Komisia Všeobecnému súdu vytýka, že nezaložil svoju analýzu na komparatívnej štúdiu, jednak konania, ktoré by prijal na rovnakých okolnosti obozretný súkromný prevádzkovateľ nepožívajúci výsad a jednak konania Francúzska v predmetnej veci, ktoré požíva výsady verejnej moci.

Po tretie žalobkyňa tvrdí, že napadnutý rozsudok porušil zásadu rovnosti zaobchádzania medzi štátnymi a súkromnými podnikmi tým, že umožňuje výhodnejšie daňové zaobchádzanie štátu, vrátane spoločností, v ktorých štát nie je jediným akcionárom.

Nakoniec podľa Komisie Všeobecný súd porušil pravidlá rozdelenia dôkazného bremena, pokiaľ ide o uplatnenie zásady obozretného súkromného investora v trhovom hospodárstve a súčasne zohľadnil skutočnosti, ktoré vyšli najavo po prijatí zrušeného rozhodnutia.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Bundespatentgericht (Nemecko) 9. marca 2010 — Merck & Co Inc/Deutsches Patent- und Markenamt

(Vec C-125/10)

(2010/C 161/24)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Bundespatentgericht

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Merck & Co Inc

Žalovaný: Deutsches Patent- und Markenamt

Prejudiciálna otázka

Môže byť vydané dodatkové ochranné osvedčenie pre liečivá⁽¹⁾, ak medzi dňom podania prihlášky základného patentu a dňom prvého povolenia na uvedenie výrobku na trh v Spoločenstve uplynulo kratšie obdobie než päť rokov?

⁽¹⁾ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 469/2009 zo 6. mája 2009 o dodatkovom ochrannom osvedčení pre liečivá (Ú. v. EÚ L 152, s. 1).